

[Kirkeministeren]

krænket, og ministeren udtalte da også, at en måde at undgå dette på var ved i forvejen at indhente samtykke fra de pågældende.

Kort sagt: præster og kirkebetjente måtte selv afgøre, hvor langt de ville gå, men selvfølgelig således, at de handlede under ansvar og passede på ikke at krænke privatlivets fred. Ændringen vedrørte altså alene forholdet mellem ministeriet og de ved kirkerne ansatte, men ikke forholdet over for de private. Under hensyn til, at de private retsbeskyttelse således er uændret, har man anset det for upåkrævet at indhente den i forespørgslen nævnte erklæring fra justitsministeriet.

Spm. nr. S 870

Til *landbrugsministeren* (12/3 85) af:

Birthe Hansen (SF):

»Vil ministeren redegøre for baggrunden for de uensartede krav til mærkning og oplysning om oprindelsessted, der stilles til importeret, færdigpakket og ikke-færdigpakket kød, og overveje at indføre regler om oplysning af oprindelsessted for alt kød, der importeres til Danmark, færdigpakket og ikke-færdigpakket kød?«

Begrundelse

Der henvises til ministerens besvarelse af 28. februar 1985 af spørgsmål nr. S 729.

Svar (21/3 85):

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofoed):

I besvarelse heraf skal jeg oplyse, at baggrunden for, at der ikke stilles samme krav til mærkning af importeret kød i færdigpakket og ikke-færdigpakket stand, er det rent praktiske forhold, at der til uindpakket kød ikke automatisk hører en etiket, hvorpå de relevante oplysninger kan anføres, samt at det vil være uhyre vanskeligt at kontrollere, om de oplysninger, der måtte være givet om oprindelsen af et vilkårligt stykke uindpakket kød, er korrekte.

På den baggrund og under hensyn til, at den samlede mængde af importeret kød er beskeden, har man hidtil valgt at lade detaljerede regler om mærkning af kød m.v. gælde alene for færdigpakkede varer.

Der har ikke hidtil foreligget nogen særlig anledning til at forlade dette standpunkt, men hvis forholdene skulle give anledning hertil, vil jeg naturligvis overveje at søge indført regler, som sikrer, at importeret kød mærkes på ensartet måde, således at forbrugeren herigennem kan blive informeret om oprindelsen.

Spm. nr. S 872

Til *miljøministeren* (12/3 85) af:

Anne Grete Holmsgård (VS):

»Hvilke forslag er de seks kommuner, der har landets mest dioxinforurenede affaldsforbrændingsanlæg, kommet med til nedbringelse af dioxinudledningen, og hvilke konklusioner har ministeren draget for disse anlægs vedkommende?«

Begrundelse

Miljøstyrelsen har i januar bedt de seks kommuner, der huser de mest dioxinforurenede affaldsforbrændingsanlæg, om at komme med en redegørelse inden 1. marts 1985. Ministeren har desuden over for miljøudvalget oplyst, at man efter modtagelse af redegørelsen vil tage stilling til, om de foranstaltninger, som kommunerne foreslår, er miljø- og sundhedsmæssigt acceptable eller der skal foretages yderligere for at nedbringe dioxinforureningen.

Svar (22/3 85):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen, der har oplyst følgende:

»I miljøstyrelsens rapport af december 1984 om dannelse og spredning af dioxiner, især i forbindelse med affaldsforbrænding, er omtalt 8 nærmere angivne affaldsforbrændingsanlæg, der iflg. rapporten må antages at give anledning til en dioxinbelastning af omgivelserne, der ikke kan afvises at ligge væsentligt over, hvad der må anses for at være tolerabelt.

Miljøstyrelsen har taget kontakt med de kommuner, der ejer de pågældende anlæg, og herunder bedt disse om inden den 1. marts at redegøre for, hvilke foranstaltninger kommunerne agter at iværksætte med hen-